

De Roeping van Broeder Willem.

tjes, op blote voetjes en elk met een heel klein kaarsje in de hand, met vader en moeder en wel tweehonderd andere dorpelingen de landweg opgegaan van Renesse naar Groeningen . . . , een lange, lange, warmzonnige weg. . . .

Twee kleine, kroesbruine boerejongetjes, de een van elf, de ander van veertien jaar, . . . in hun lange, witte kleedjes, voor 't eerst van hun leven in pelgrimaazje „naer het wonderbeelden van 's Heren Jesus Moeder, dat die vrome Vroue Beatris van Curtericke, omtrent 1280 te Romem in bedevaert ghecomen, als seer ghetrouwe dochter der Kercken, ten gheschenke hadde ontfanghen van den Helighen Vadere en in den jare 1285 te Groeninghen in haer cloester hadde ghestelt.”

Heel vroeg in de morgen, noch eer de leeuwerik in zijn laag plat nestje tussen het vochtige gras ontwaakt was, en toen de nachtegaal noch zong in de struwelen langs de weg, waren ze uit Renesse gegaan door de teergroene weiden, vol dromende bloempjes als witte juwelen onder zachte, zwevende sluiers van dauw. . . .

Eerst over Sluis en Damme, door het wijde, vlakke Vrije naar Brugge, dat ze tegen negen uur langzaam zagen opdoemen in de morgen als de gouden droom van een sprookjesstad: de slanke torens van de oude kerken, wazig als een web van kanten tussen het deinende mastenwoud van de vele, vele schepen in het wijdstreckende Zwin, dat schemerde als een zilverplas; eerst de toren van St. Donaas met de gouden draak, die, naar de sage, een graaf van Vlaanderen eens meebracht uit het Heilig Land; dan de noch niet geheel voltooide toren van de Halle, waar zwaluwen zwierden om de bovenste transen of in- en uitvlogen uit de lichtgeronde bogen; daarachter de kerk van Sint Salvator, met de vreemde, mooie Biezantijnse spitsen en, tussen de vier kleine vierkante torentjes, het schitterende gouden kruis op de top.

De stad lag in een krans van bomen, een kroon van jong-fris groen rond de hoge wallen, en toen ze door de Smedepoort waren binnengekomen en door de witte, gloeiende straten korte tijd nieuwsgierig hadden rondgelopen, hadden ze in een taverne, *den Slotle,*

in de Steenstraat, een sober noenmaal genomen en waren toen, na een bezoek aan „*der kapellen van den Heligen Blode O. H. I. C.*”, verder getrokken, altijd verder, door het goudlicht van de middag en de violette avonddampen, tot ze eindelijk, toen „*die enghelen Godts*” de lichtjes aanstaken in de hoge hemel, de spitsjes zagen van het klooster van Groeningen, op een half uur afstands van Kortrijk, de stad.

Eerst hadden ze noch wat uitgerust in de herberg „*In der edlen, witten Swane,*” en

toen, lijze *singhend* hun *vrome leisenen*, waren ze één voor één binnengetreten in het geheimzinnig halflicht van het kerkje, en hadden zich, met hun kaarsje in de handen, zwevend als geesten in hun lichte kleren, tussen de hoge, slanke zuilen verspreid. . . .

Daar stond — aan het eind van de linker zijbeuk, in nevelwolken van deinende glans, een heel klein beeldje, niet groter dan een kinderpopje, heel mooi en teer bewerkt in het harde, warme, bruin-witte ievor.

Hier en daar, vooral aan de voetjes, met